

DE VADER ¹

DOOR SIEGFRIED E. VAN PRAAG

MAAR ik hoefde geen besluit te nemen. Mijn aard besloot wel voor mij. *Ik* had m'n twee kinderen! Van hun geboorte af heb ik innig veel van ze gehouden. Nu werden ze me nog veel, veel dierbaarder. Voor mij waren het de weezen van hun moeder: twee jonge wezentjes in kou tegen elkaar gedrukt op een verlaten nest. In die eerste jaren zei ik tot mezelf: ik ben er nog en ze hebben tehuis de herinnering aan hun moeder. Dat geeft samen genoeg nestwarmte. Daarvan kunnen zij zich voeden en groeien. Nieuwe elementen zijn niet noodig — die storen maar wat er beschikt is. Kinderen groeien alleen maar op zooals het beschikt is, wanneer hun moeder er bij kan zijn. Als de moeder sterft, dan moet men zooveel mogelijk van haar rondom de kinderen bewaren, anders groeit hun lot scheef — dan worden 't toevalskinderen in plaats van gave vruchten van den eigen tuin. Als volwassen man ontroerden mijn kinderen me jarenlang. 't Was me of ik ze iederen dag opnieuw alleen en hand in hand op een eenzamen weg was tegengekomen en me de plicht oplegde ze te beschermen. Altijd moest ik aan hun lot denken, bij hun opstaan, bij hun naar school gaan, als ze tehuis kwamen en als ze 's avonds naar bed gingen. Tegen de vrienden die me aanrieden te hertrouwen en tegen m'n oudste zuster die zei dat ik dat al voor de kinderen doen moest, zei ik: „Ik wil van m'n kinderen geen immigranten in 't eigen huis maken.” M'n vrienden haalden de schouders voor m'n drogredenen op en ik deed het voor de hunne. Ik was de vader van m'n kinderen, ik zou me voor hen sterken, verdubbelen, ik zou hun 't gevoel van vertrouwdheid, eigenheid, intimiteit, 't gevoel van een ongebroken levenslot geven dat kinderen noodig hebben. Hun jeugd mocht geen comédie met een tweede bedrijf en een decorverandering worden. Ik schuwde de nieuwe moeder die met „tante” aangesproken wordt.

Met z'n drieën hadden we het goed. Als men ons samen gezien had, zoo twee, drie jaar na den dood van Becca, toen 't directe verdriet verdampt was en dit ons samenzijn nog inniger had gemaakt, zou men gezegd hebben dat 't altijd zoo zou blijven. Ik heb geen King-Lear-geschiedenis te vertellen. Goeie kinderen waren het en goeie kinderen zijn 't gebleven. Als ik niet tevreden met ze ben, is dat mijn vaderzonde! Sta een oud man toe dat hij wat sentimenteel is. Nu ik over dien tijd schrijf neem ik 't portret in 't zilveren lijstje dat ik op m'n tweendertigste verjaardag van ze liet maken, voor me. Was er niet alles van hen te verwachten, alles over hen te droomen! David, vroolijk als z'n moeder,